

לזכר ישראל זרחי — שלושים למותו

סים והיסורים, אחרי עשר הספרים שהסיס פיק להוציא בתקופת חייו הקצרה ושני ספריו שהניח בכתב יד, הם עדות למר"י יגו השופע ולכשרונו המבורך.

צריכתנועה ומהירעשית. צר ופיקח; איש יסחה געים וחבר טוב ומסור — כזה ראינוהו תמיד. חיבבנו אותו ותלינו בו תקוות גדולות. מה גאה הלב כשי הוכתר במס"ירושלים על שם דוד ליון ז"ל בעד ספרו „ארץ לא זרועה“ (הוצאת „עם צובד“), אך אותה לא ידענו כי היא זה הוא התנה אחרונה בפר" שת חייו.

הרבה ימים ידענו על מחלתו האנושה ואפיעלפיכון לא נואשנו מרחמים. גם הוא, שהיט בקצו הקרוב, לא פסס מלי האמין. בשולי אחד ממכתביו האחרונים רשם: „ראיתי מבעד לחלון שמש גדולה זלוהסת שוקעת מאחורי ההרים ונת" מלאתי אמונה“...

נתייתמנו. שיכלנו אחד מבהירי סופי רינו הצעירים. זכרו הטוב לא יסוף מלב יידיימוקרינו ונסמתו תהא צר"י לה בדפי כתביו שישפרו אתנו כאוצר יקר.

היים תירן

* * *

לשורת „אהובי אלהי השירה“ שנקסמו בדמי ימיהם נוסף שם יקר וחכיב. לא ביום אחד נפתחו לפניו שערי החיים והספרות. במאמצים קשים, בכשרון עבודה בלתי מצוי ומתוך אמונה איתנה ביעודו עשה את זרכו לבתהלב

נצר רענן היה בן הסיפור העברי. עם שמש חדשה גדל בארץ הזאת, וסבל תירושה לא הכביד עליו. למסע בלי צרור" נשא גוף „ימיו היחפים“ ואת „הנפש הזורם לים התיכון“ ליוה מבטו כרוב ענין. ואולם ככל שהעמיקו שרשיו כן הגיע לשכבות קדומות יותר, ל„נת" לת אבות“, לאדמת סבורה, לקרקע עולם. „בית סבתא שחרב“ האפיל עליו פתאום בצלו, „בארץ לא זרועה“ גילה את חוון ציון של הבילויים, וב„כפר השיי לוח“ הגיע למשא-חיסן. משא ארץ קדם, מהיד צטיהה היה, כאילו ניבא לולבו את קוצר ימיו בארצות החיים. ואולם שלא כדרך הממהרים, הרי כל יריעה חדשה שפריש היתה משוכתת מן הקור דמת. עתירה ויקמה, דשינת צבעים רחרי כת מראות. עוד מעט והנצל היה לאילן רביפארות, ומניד הסיפורים היה למקסר רחב נשימה, יפה סגנון, גדל-ענין.

ותנה בא המות כחתף וגדע את נצר היקר הזה לעינינו, בעצם גידולו. בשיא חזיונותיו, בתפארת עלוותו החדשה — אהבה לזכרו...

ש. שלום